

Här stannade Pekka och sade: »Låt oss hvila här. Gå nu ut och se eder omkring, ni unga! Gån en åt hvar sitt väderstreck och spana, få vi rådads sedan.»

Ett par timmar därefter voro de unga männen åter och meddelade, att de funnit vatten på alla håll. Finnarna voro vid början till en tämligen stor halfö eller udde. Den var klippig, full af mindre dalar och tät skog. Röken från den stora staden syntes på afstånd, men spår af odling eller eljes tecken till att trakten var mer allmänt besökt funnos icke.

»Godt! Vi vilja då söka oss en undangömd plats och slå läger.»

En sådan plats hade Pavo reda på. Den låg väl dold i småskogen under en öfverhängande klippa och helt nära vattnet.

»En bättre plats hade du näppeligen kunnat finna, Pavo,» sade Pekka då de anländt dit, »och som vi se, ha äfven andra funnit den bra, ty här är ju redan eldstad och mjukt gräs omkring den. Å!» sade han, och satte ned sin säck på marken, »det känns godt att hafva nått vårt mål. Slå eder ned! Nu måste vi se till att få något till lifs. Upp med elden, pojkar, och på med pannorna!»

Själff samlade Pekka ett fång torra ormbunkar och redde under klippan en bädd. »Hit hundarna mina! Nu få ni hvila.»

Följande morgon voro finnarna tidigt i rörelse. Man såg dem, ovanligt nog, bada och tvätta sig samt sedan snygga upp sig så godt sig göra lät. Då detta skett sade Pekka:

»Vi må nu rådads om, hur vi klokast böra förhålla oss. Säg eder mening, Ängsjöfar, som mest umgåtts med svenskarna och bäst känner dem.»

»Säg själf din mening, Pekka! Jag tror, den kommer att duga.»

»Nå väl! Jag har tänkt mig saken så. Vi tre gamle, Ängsjöfar, Vedalainen och jag, lägga ned våra bössor här, taga stafvar i händerna och gå in till staden för att uppsöka Lukas svärdfejare. Ni unga stanna här. Oss gamla vill ingen hafva in bland knektarna: vi få nog gå i fred. Ni förblifva tillhoppa, vakta våra saker och hålla god utkik.